

Cinsel Arzuların Kritiđi

Emir Kaya

08 Mayıs 2020

LGBT aktivistlerine getirdiğim eleştiriler sonrasında tekrarlar karşılaştığım bir tepki řu oldu: “Eşcinsellik doğaldır”. Bunu diyenler “doğal” kelimesinin anlamını ya bilmiyorlar ya da çarpıtıyorlar.

Bir şeyin doğal olması, normal olması, olağan olması, iyi olması.. hep farklı anlama gelir. Bu kavramlar örtüşebilir de ayrışabilir de... Kavramların nüanslarına bakmak gerek.

Bu yazıda iç içe birkaç iş yapıyoruz:

Doğa nedir, doğal nedir, doğal arzu nedir.. sorularına cevap veriyoruz.

İnsanın arzularının kaynağı olan “nefis=benlik” olgusunu açıklıyoruz.

Başlıca hukuk felsefesi akımlarından “doğal hukuk” ekolünün doğru anlaşılması için gereken arka planı sunuyoruz.

Cinsel yönelimlerin hukuktaki karşılığı tartışmasını derinleştiriyoruz.

Arzular Şelale

Kamasutra adında Hinduların meşhur bir seks kitabı vardır. Sutra “ilke” demek. Burada “öğütlerin, ilkelerin toplandığı kitap” anlamında kullanılmış. Kama ise “arzu” demek. Kamasutra “Arzu Kitabı”.

Kama neden önemli? Varlığın başlangıcını ve devamını ifade ettiği için...

Hindu yaratılış felsefesine göre varlığın başlangıcı tek bir noktaydı. Bu nokta kendi iç enerjisiyle bölünüp büyüyerek kainata dönüştü. Ve halen de dönüşmektedir. Her oluş bu ilk varlığın parçalanmasının devamıdır. Her şey 1’den doğmuştur. Her şey farklıdır ama özünde 1’dir.

İslam mutasavvıfları da benzer bir yaratılış anlayışını benimserler. Her şeyin Makam-ı Mahmud denilen makamda kaim olan Hakikat-i Rasulullah özünden doğduğunu kabul ederler. O özü en saf yansıtan, en mükemmel tebliğ eden varlık olarak da Peygamber Efendimizi görürler. Kimisine göre Müslümanlar bu gibi fikirleri Hindulardan alarak İslam’ı bozmuştur. Kimilerine göreyse Hindular binlerce yıl önce kendilerine gelen Peygamberlerden bu hakikatleri öğrenmiştir.

Pozitif bilimlerde de benzer yaklaşımlar vardır. Pisagor bütün sayıların 1'in uzantısı olduğunu, sayıların kainatın mantığı ve kanunu olduğunu söylemiştir. Daha da ilginç *Big Bang* (Büyük Patlama) teorisidir: En başta yoğun bir kütle vardı. Oadaki enerjinin açığa çıkmasıyla "uzay" oluştu ve halen de oluşmaktadır. Aslında bu teorinin özü eskiden de biliniyordu. Hidrojen = Müvellidülma = Suyu Doğuran tabiri boşuna değildi. Kuran-ı Kerim'e göre her şey sudan yaratılmıştı (21/30) ve suyu doğuran element, atom numarası 1 olan hidrojeni.

Velhasıl elimizde bir "ilk nokta" var. O ilk nokta ya da atom niçin, hangi kuvvetle parçalandı? Bunun cevabı tek kelime: Kama=Arzu. Evet, atomu parçalayan, kainatı "doğuran" kuvvet arzu idi (mutasavvıflara göre aşk). Her oluşun özü arzu idi. Ve halen de her oluşun kaynağı arzulardır. Fuzuli'nin ifadesiyle "Aşk imiş her ne var alemde"...

Düşünelim: Sahiden de insanlar, hayvanlar vs. hep arzu eseri değil midir? Hangi keşif, hangi alet, hangi değişim var ki arzudan doğmamış olsun? Hareketlerimiz, tercihlerimiz hangi yönde olursa olsun hep bir arzu taşımaz mı? Evet, her şey ama her şey arzudur; arzudan doğmuştur. Doğa arzudur. Arzu, doğanın ve doğal olanın ta kendisidir.

Dahası var... Her şey 1'den ürediği için, her şeyin özü 1 olduğu için her şeyle alakamız vardır. Her şey her şeye bağlıdır. O bağ üzerinden herhangi bir şeyin bizde ilgi ve arzu uyandırması anlaşılabilir bir durumdur. Doğaldır. Anlama, yaklaşma, koruma gibi arzular... Ya da uzaklaşma, zarar verme, saldırma gibi negatif arzular... Bunların hepsi doğaldır.

Arzunun varoluşun özü olarak görülmesi Hindularda iki ana meşrebe yol açmıştır:

1. Meşrep: Mademki her şey arzudan çıkıyor, arzuyla var oluyor o halde kendimizi arzularımıza kaptırarak varlıklarla bütünleşebiliriz. Hem özümüzü hayata geçirmiş hem de dolu dolu yaşamış oluruz.

2. Meşrep: Mademki kainat bir arzu akıntısıdır o halde akıntıya karşı kürek çekerek yani arzularımızı bastırıp yok ederek varlığın kaynağına ve öze erebiliriz.

Biri "Akıntı yönünde yaşa" diyor, diğeri "Akıntıya ters git" diyor. Biri "Arzuyu takip et" diyor, diğeri ise "Hayır, takip etme" diyor. Bu iki meşrebin en uç noktalarını hayal edin. Sonra da milyonlarca ara formunu hayal edin. İşte size iki cümlede Hindu tarihi... Aynı zamanda insanlık tarihi...

Hindistan dünyanın en kadim ve tezatlı memleketlerinden biridir. Nehru'nun ifadesiyle "Dünyadaki en asil ve en rezil şeyler Hindistan'dadır". Doğrudur. Hindistan'da guru vardır, on sene yerinden kıpırdamaz. Hareket etme arzusunu yok ederek aydınlanmaya çalışır. Guru vardır, hayvanlarla cinsel ilişkiyi öğütler. "Birliği hissetmek için" diye gerekçelendirir. Hindistan'da artık arzu duyamamışlar

diye dul kadınları yakarak öldürenler de vardır; ağızlarına sinek kaçar da yaşayan=arzulayan bir canı öldürmüş olurlar kaygısıyla peçeli gezenler de vardır. Demek istediğim şu: Arzular sonsuzdur ve sonsuz forma girebilir. Arzuların yorumlanması sonsuz sonuçlar doğurur.

Tarihsel olarak Hindistan'da her şeyi değerli kabul edebilirsiniz. Fakat her şeyi değersiz de kabul edebilirsiniz. Yolda gördüğünüz bir insana, hayvana, objeye önce tecavüz edip, sonra tapabilirsiniz. Arzuza bağlı... Arzuyu nasıl algıladığınıza bağlı... Kanunlardan bahsetmiyorum; psişik durumdan bahsediyorum. Her senaryoyu mümkün kılan anlayışlar vardır. Sonuç olarak Hindistan "sayısız ölçüt" ile "sıfır ölçüt" olgularının iç içe geçtiği bir ülkedir.

Bu bağlamda; "Arzularım böyle", "Doğam bu" gibi argümanlarla toplumların ölçütlerini değiştirmek isterseniz bunun varacağı yer şurasıdır:

Eşcinsel ilişkiler doğal mıdır? Evet. Peki ensest doğal mıdır? Evet. Tecavüz doğal mıdır? Evet. Hırsızlık? Evet. Cinayet? Evet. Yardımseverlik doğal mıdır? Evet. Dürüstlük? Evet. Yalancılık? Evet, evet, evet... İnsan her ne düşünüyor ve eyliyorsa doğaldır. Arzuların hayata geçmesidir. O arzu insanın doğasında vardır ki içine doğuyor ve eyleme geçebiliyor.

Demek ki "arzu/doğa argümanı" aslında sorun çözmiyor. Sorun üretiyor. Hukuken işe yaramıyor. Çünkü sizin arzunuza karşı olan her arzu da doğal...

Kamasutra'nın özü şudur: Cinsel arzuların dolu dolu yaşanması, *nomos*=namus bariyerlerinin olmaması, arzuların daha hazlı ve heyecanlı hale getirilmesi... Bu çizgiyi takip edenlere göre eğer cinselliği bastırırsanız doğayı bastırılmış olursunuz. İnsanı sindirmiş olursunuz. Böyle olmasın diyorsanız, insan insanlığını sonuna kadar yaşasın istiyorsanız cinsel arzuları sınırsız doğal ve doğru görmeniz gerekir.

Görüyoruz ki "cinsel devrim" yeni bir olgu değil... Bir aydınlanma hiç değil... Farklı zaman ve toplumlarda zuhur edebilen, moda olabilen bir anlayış... Küreselleşme çağı olan 21. yüzyılda bu anlayış yani "her cinsel arzunun doğal olduğu anlayışı" küresel boyutta diriltmek isteniyor. Olay bu.

Bakıyorlar; "Kadın kadınla birlikte olmaz", "İnsan kardeşiyle evlenmez" şeklinde toplumsal ilkeler var. "Böyle ilkeler neden var? Birilerinin kısıtlaması, tabusu... Tabuları yıkmak gerek! Zaten geleneksel toplum, dinler vs. hep böyledir. İnsanı kısıtlar. Onun arzusuyla coşan doğasına, mutluluğuna, gelişimine ket vurur" diyorlar. "İnsanı kısıtlamak doğru değildir" diyorlar. "Kısıtlanmayan insan açılır, varlıkla bütünleşir, mutlu olur" kabulü içindeler. Peki sahiden arzularına kapılıp giden insan mutlu olur mu?

Buna cevap vermek için insanın kimyasını, insan benliğindeki diyalektiği bilmek gerek. "Nefis" kavramı ile açıklayalım.

Nefis Hikayesi

İnsan görünür ve görünmez iki cevherden oluşur. Biri beden, diğeri ruh. Ruhunu inkar edenler var. Ruhunu yanlış hayal ettikleri için inkar ediyorlar. Doğrusu şudur: İnsan bedenini bir akıllı telefon gibi düşünün. Ruh, akıllı telefona girip çıkan bilinç dalgalarının toplamıdır. Bir tür dalga bedendir.

Ses, görüntü, elektrik, radyo, telefon sinyalleri, internet.. bunların hepsi gözle görünmeyen dalgalar halinde cihaza girip çıkar. Dalga bedeni göremeyiz ama dalgaların eserlerini cihazda görürüz. Cihazın şarjı bitti mi ya da cihaz öldü mü dalga varlık (ruh) kaybolur. Yok olmaz. Cihaza/Bedene etki edemez hale gelir. Peki kaybolan ruh nereye gider? Bilmiyoruz. Muhtemelen hiçbir yere gitmiyor çünkü mekansal bir varlık değil. Belki de her yere gidebiliyor çünkü mekanla kısıtlı değil...

İnsanın bedeni doğadaki elementlerden oluşmuş bir cihazdır. Bu cihaz kendi başına bilinçsiz ve benliksiz bir varlıktır. Ruh olmadan bilinç ve benlik gösteremez. Bir heykelden ibarettir. Kaskatı durur, hatta çürür.

Peki ya ruh? Ruh safi bilinçtir fakat o da benliksizdir. Çünkü ruh Verici'den gelen dalgaların adıdır. Verici'nin sınırsızlığındandır ("Ruh Rabbimin emrindedir" ayeti, 17/85). Ruh aslında kalıpsızdır. Fakat bir bedene girince orada kısıtlanır, kalıplanır ve dar bir bilince bürünür. Nefis ortaya çıkar.

Şu halde nefis nedir? Ruhun bedene karışmasıyla oluşan algıya nefis (benlik) denir. Normalde ruh "Ben" diyemez. Beden de "Ben" diyemez. İkisinin buluşması bünyede "Ben" hissini doğurur ("Bir elin nesi var, iki elin sesi var").

Ruh ile beden anlık ilişki biçimine göre nefis=benlik sayısız forma girebilir. Güzel, çirkin, özgür, bencil, neşeli, kederli vs. olabilir. Nefsine uymak, nefisini terbiye etmek gibi terimler nefsin formlarını ve değişimini ifade eder.

Velhasıl bütün arzular benlik üzerinde var olur. Cinsel arzular da şiddet arzuları da iyilik arzuları da.. hepsi özünde aynıdır. Nefsin eğilimleridir.

Peki arzuların kaynağı olan nefis serbest mi yoksa kısıtlı mı olmalıdır? Neden, nasıl, ne kadar serbest ya da kısıtlı olmalıdır? Ölçüt nedir?

Ruh-Beden Etkileşimleri

Anne karnında beden oluşmaya başlayınca ona Ruh'tan dalgalar gelir ve bebekte hisler uyanır. Hisler düşünce ve davranışları, onlar da tekrar hisleri doğurur. Bu kesintisiz devinim bedene ve ruha şekil verir. Fakat beden de ruh da insanın mülkü değildir. Kendisi de değildir.

Şöyle izah edelim: Bir bebek doğuncaya kadar nefes almaz. Doğduktan sonra ciğerler açılır ve teneffüs başlar. İnsanın ciğerlerindeki hava atmosferdeki

havadır. İnsanın mülkü değildir. Ciğerlerle atmosfer arasında sürekli alış-veriş vardır. Adeta ciğerler de küçük bir atmosferdir.

İşte beden ile kainat ilişkisi; ruh ile Ruh ilişkisi de böyledir. Cüzi ruh külli Ruh'tandır. Ama onun kalıba girmiş hali olduğu için varlığı beden içinden algılar. Buna alışan insan ruhunu salt beden kalıbında hisseder; bedenini de kendisi zanneder. Ve kendisini ölünceye kadar yanlış tanımış olur. Boşa yaşamış olur. Zanneder ki ruh ve onun hükmü altındaki beden kendi varlığıdır. Halbuki değildir... İkisi de başka alemlerin malıdır.

Ruh ile beden birbirine muhtaç, birbirine yardımcı, aynı zamanda da zıt yönlerde eğilimli iki cevherdir. Nasıl? Beden elementlerden yaratıldığı için elementlere, maddeye, dünya hayatının sunduklarına eğilimlidir. Ruh ise manevi olduğu için maneviyata, semavi özgürlüğe eğilimlidir.

Ruh ve beden yapışık ikizler olarak yaşarlar. Hangisi baskın çıkarsa diğeri de onun gittiği yöne gider. Beden mi, ruh mu; hangisi baş olacaktır? İnsanda arzuların belirleyicisi hangisi olacaktır? İşte burada işler karışır.

Zaman-Mekan üstü sınırsız bir varlık olan ruh, katı bir varlık olan bedende sınırsız arzular uyandırır. Bu sebeptir ki akla-hayale gelebilecek her şey insanın ilgisinin ve arzusunun hedefi olabilir. Her şeyi arzulanabilen bu "şey"e nefis=benlik demiştik. Ruhun sınırsızlığından tahrik olan sınırlı beden bitmek tükenmek bilmeyen halleri, hisleri, arzuları... Eğer insan beden arzuları tarafından yönetilirse ruhunu geriye atmış olur. Ruhunun gücünü kötüye kullanmış olur. Beden bu durumdan haz duyabilir fakat ruh derin bir azap duyar. Çünkü ruhun doğasında maddeye sıkışmak yoktur. Ruh bedene sıkışmazsa mutlu olur. Kendilerini şehvetle, cinsel kimlikle tanımlayanlar beden açılımcı oldukları ölçüde ruhen haraptırlar.

Bazı insanlarda ise tam tersi olur yani ruh bedene hükmeder. O zaman da beden manevileşmeye, latifleşmeye başlar. Şehvetlerden el çeker. Hırslardan uzaklaşır. Ruhun ihtiyaçsızlığına katılır. Hür olur insan. Hiçbir şey onu sarsamaz, korkutamaz. Böyle insanlar da vardır.

İmdi... Bütün dinler gibi İslam da ruh ile beden arasındaki münasebeti düzenlemek için gelmiştir. Ölçütler getirmiştir. İslam'ın ölçütlerinin özeti şudur: Nefsini ne ez ne de şımart. Dengede tut ki beden de ruhun da huzur bulsun.

İşlediğin ameller ruha işlenir. Ruhunun ulaştığı kıvam senin cennetin ya da cehennem olacak... Cennet ve cehennem, ruhun ölümden sonra döndüğü asıl alemiyle uyumlu-uyumsuz olmasına verilen addır. Dünyaya kapılanlar, maddiyat öncelikli yaşam sürenler, kendilerini bedenleri ve şehvetleriyle tanımlayanlar elbette cehennem azabı çekecektir. Allah insanı cehenneme atmaz. İnsanın kendi durumu ona cennet ya da cehennem olur.

Namaz kıl, oruç tut, zekat ver, zina etme... Böylece nefsini şımartmamış olursun. Ruhunu dünyadan ayrılmaya hazırlamış olursun. Helalinden gez, dolaş, ye, iç, gül, eğlen, evlen... Böylece bedenini ezmemiş olursun. İslam'ın ölçütlerini kabul edersiniz ya da etmezsiniz. Bu bir inanç meselesidir. Fakat bu ölçütler bazılarının zannettiği gibi altyapısız, hikmetsiz dayatmalar değildir. Doğru uygulanırsa huzura erdirir insanı...

Tarih boyunca insanın nefsini, kişiliğini ezen öğretiler olduğu gibi şımartan öğretiler de olmuştur. Cinsel devrim hareketleri insanın nefsini şımartır. Arzulara kapılmayı doğal gösterir ve öğütler. Fakat tek gözlüdür. İnsanı maddi boyuta indirger. Arzulara kapılmanın insanın iç dünyasına zararlarını anlatmaz. Şehvet yolunun insanı tükettiğini saklar. Halbuki gerçek açıktır: Doğanıza uyararak yakıp büyüttüğünüz ateş bir gün sizi yakacaktır.

İnsan İyiyi ve Kötüyü Belirleyebilir Mi?

Uzun sözün kısası şu: Bir şeyin doğal olması, iyi olduğu anlamına gelmez. Zira nefret, şiddet, saldırganlık da doğaldır.

Doğal kelimesinin iki anlamını ayırt edelim: 1) Doğadan kaynaklanan (Nötr anlam); 2) Doğanın güzel tarafını hayata geçiren (Olumlu anlam). Birinci anlamda; her şey doğaldır. Cinayet de doğaldır. Tecavüz de doğaldır. Eşcinsellik de doğaldır; eşcinsellikten tiksirmek de doğaldır. Hayvanlarla seks de doğaldır, çocuklarla seks de doğaldır. Onun için "Eşcinsellik doğaldır" sözü kıymet ifade etmez. "Doğa" ve "doğal" kelimelerinin istismarıdır. Eğer bu anlam üzerinden gidecek olursak hukuk=zulümdür. Çünkü bütün hukuk kuralları insanın doğasındaki eğilimlere getirilen kısıtlamalardır.

İkinci anlamda doğal ise ahlaki bir ifadedir. "Fıtrat" kavramı burada devreye girer. Fatır olan Yaratıcı yoksa ahlak yoktur. Çünkü ahlakın var olması için sebep yoktur. İnsanlar kendi çaplarında ahlak anlayışları üretip, "iyi" olabilirler. Kendilerince toplumsal düzenler de kurabilirler. Fakat bu anlayışların felsefi geçerliliği sıfırdır. Zira ahlakın ölçütü olarak alınan şey insanların kendisidir=nefsidir ki aynı ölçüt "kötü" görünen şeyleri de benimsetebilirdi. Mesela, evrimsel yaklaşımla bakarsak insanın başkalarını öldürmesi kötü değildir. Özel mülkiyeti "kötü" görürsek hırsızlık "doğal" ve "iyi" olur.

"İyi" ancak varlığın tamamına izah getirildikten sonra mümkündür. Aksi halde kendi kültür kalıplarınızı doğal=güzel algıyorsunuz. Sizin kalıplarınıza uymayanların kalıpları da aynı geçerlilikte doğal=güzel olmuş olur. Sizin onları "dar görüşlülük" ile suçlamanız ile onların sizi "namussuzluk" ile suçlaması felsefi açıdan aynı geçerliliğe sahiptir. Böyle olunca iş kavgaya döner. Doğa kanunu devreye girer ve güçlü zayıfı yener.

Demek ki doğal=güzel=fitri olanı tartışabilmek için varlığın kaynağına ve insanın varlık içindeki konumuna dair bilgimizin ya da açık kabullerimizin olması gerekir. İnsan için iyi-kötü ayrımı yapabilecek insan ötesi bir referans var olmalıdır.

Ancak ondan sonra “Şu iyidir, doğaldır=fitridir”, “Şu kötüdür, doğal=fitri değildir” diyebiliriz.

Toparlarsak; Yaratan’a dair inanç olmadıkça iyi ve kötünün bilgisi de olamaz. Zira kainat bir bilinç tarafından bir hikmet üzerine var edilmemişse, kendiliğinden akıp gidiyorsa böyle bir kainatta her arzu aynı anlam ve değerdedir. Bütün eylemler aynı derecede doğaldır, aynı derecede makbuldür. İyi-Kötü, güzel-çirkin yargılarının hükmü yoktur.

Tutarlı olmak isteyen şu iki görüşten birini benimsemek durumundadır: a) Her eylem aynı derecede iyidir=kötüdür; b) İyi-Kötüyü ancak Var Eden tayin eder.

İnsanların sübjektif altyapılardan hareketle iyi-kötü, legal-illegal ayrımları yapması zorbalıktır. Modern hukukun özünde zorbalık bulunduğunu buradan hareketle söyleyebiliriz. Tamamen hukuksuz bir ortamdansa modern hukuku tercih ediyoruz. Fakat bu tercih modern hukukun kusurlarını gidermez.

Dikkat edilirse hayvanlar, bitkiler vs. normatif iddialar içine girmiyorlar. İnsanların hukuk iddialarının çoğu da aslında hukuk idesiyle alakasızdır; tür içi rekabet güdüsüyle açıklanması gereken, sofistike kavga araçlarıdır.

Yoksa insan kim oluyor ki on beş milyar yaşındaki bir gezegen üzerinde iyi-kötü yargıları dağıtsın? Kısıtlı görgü ve anlayışından hareketle evrensel normlar üretmeye kalksın? Antropolojik insan hukuk yapamaz. Yaptığı an çelişiklere düşer. Hukuk onun mücadele ve tahakküm yollarından biridir.

Bağlarken...

Cinsel sınırsızlık hareketleri tarih boyunca zaman zaman ortaya çıkmıştır. Bu hareketlerin ahlaki ve hukuki iddialarının içi boştur. Bu boşluk sayesinde toplumların ahlak ve hukuk felsefelerindeki boşlukları görür, manipüle ederler. Alternatif bir ahlakmış ve en doğru hukukmuş gibi kendilerini pazarlarlar.

Nedir cinsel devrim? Arzuların insana hükmetmesi... Varoluşun özünde arzuların olduğunu zaten biliyoruz. Arzulamak insan doğasının merkezindedir. Haliyle bütün arzular bir anlama göre “doğal”dır. Fakat bu anlama göre arzuların savunulabilir bir yanı yoktur çünkü savunulan arzulara karşı durmak da aynı derecede doğaldır. O arzuların çok daha ilerisi de doğaldır. Yok edilmesi de doğaldır. Radikal doğa/arzu hali (*state of nature*) hukuksuzluk demektir çünkü hukukun “doğasında” da arzuları kısıtlamak vardır. Arzu saplantısıyla hukuku şekillendirmeye çalışırsanız başarılı oldukça hukuksuzluğa yol açarsınız.

Birilerinin cinsel azgınlığını hukuken tanırsanız herkesin kendisine özgü azgınlığını tanımanız gerekir ve bir süre sonra ortada hukuk kalmaz. Şehvetlerin insan ruhunu tüketmesi gibi şehvet aktivistlerine teslim olan hukuk da toplumların ruhunun düşmanıdır.

Cinsel kimlik argümanlarını hukuki olarak karşılamamanın ölçütlerini bir başka yazımızda ele almayı ümit ediyoruz.